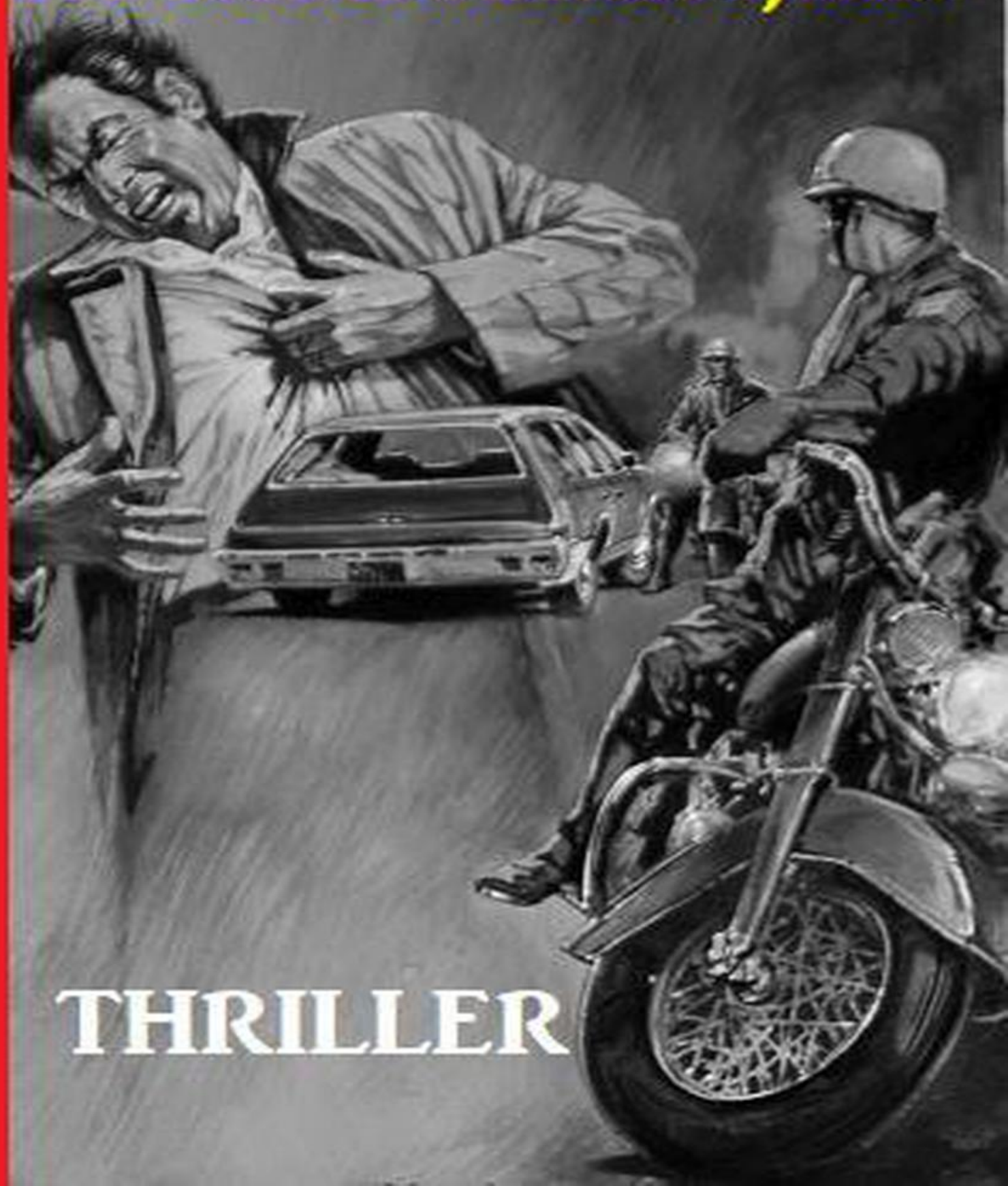

HENRY ROHMER
MOORDENAARSPIJLEN

THRILLER

Moordenaarspijlen: Thriller

Henry Rohmer

Published by Alfred Bekker, 2020.

Inhoudsopgave

[Title Page](#)

[Moordenaarspijlen: Thriller](#)

[Copyright](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[33](#)

[34](#)

[35](#)

[36](#)

[37](#)

[38](#)

[39](#)

[40](#)

[41](#)

[Sign up for Henry Rohmer's Mailing List](#)

[About the Publisher](#)

Moordenaarspijlen: Thriller

Henry Rohmer

Het formaat van dit ebook komt overeen met 140 paperbackpagina's.

Een professionele moordenaar doodt een gangster en vindt veel geld. Hij kan de verleiding niet weerstaan en denkt dat hij zich voor het leven heeft ingesteld. Maar al snel is er een syndicaatsgarantie op zijn hoofd. FBI-onderzoekers volgen zijn bloedspoor...

Een aangrijpende actiethriller van Henry Rohmer (Alfred Bekker).

Henry Rohmer is het pseudoniem van Alfred Bekker, die vooral bekend werd als de auteur van fantasieromans en boeken voor jongeren. Hij is ook co-auteur van suspense series zoals Jerry Cotton, Cotton Reloaded, Kommissar X, John Sinclair en Ren Dhark.

Copyright

Een CassiopeiaPress E-Book

© 2020 door Alfred Bekker
(Killerpfeile)

© 2020 van de digitale editie van
AlfredBekker/CassiopeiaPress, Lengerich/Westfalen

www.AlfredBekker.en

[postmeester@alfredbekker. en](mailto:postmeester@alfredbekker.en)

1

De nacht was ijskoud.

De moordenaar tilde het raam bijna geruisloos op met een schroevendraaier. Een fluitje van een cent. Het Uzi machinepistool hing over zijn schouder aan een riem.

Hij pakte haar vast met zijn rechterhand en stapte in de kleine, chique bungalow. In de duisternis was hij nauwelijks te zien. Hij droeg een zwarte broek en een donkerbruin leren jasje. Hij droeg ook een bivakmuts, die alleen zijn ogen van zijn gezicht blootstelde.

Het leren jack zat vrij strak.

Onderaan droeg hij een kogelvrij vest. Duurste ontwerp. Het zou de volledige uitbarstingen van een machinepistool kunnen absorberen.

De moordenaar was op alles voorbereid.

Er kan niets misgaan.

De man wiens leven hij wilde blussen lag nu in zijn kussens. Urenlang had de moordenaar dit huis in Riverdale, het burgergedeelte van de Bronx, in de gaten gehouden.

En nu was de tijd gekomen.

Nu zou hij toeslaan en klaar zijn voor het leven.

Er was een schittering in zijn ogen. Hij was volledig geconcentreerd.

Er kan niets misgaan...

De Uzi was klaar om te vuren.

Eén druk op de trekker en de loden storm zou losbreken. Het was geen elegant wapen, maar een die je niet nodig had om een scherpschutter te zijn om je tegenstander met zekerheid te doden. Omdat een van de loden kogels de andere al zou opvangen en voorkomen dat hij zelf naar het wapen zou grijpen.

De moordenaar stak een ruime, conservatief ingerichte woonkamer over. Een groot televisietoestel stond in het

midden van de kamer. Vooraan stond een zithoek met een lage tafel en dikke leren fauteuils. Een grootvaderklok tikte. Het zag eruit als een oud erfstuk. Het tikken werkte een beetje op de zenuwen van de moordenaar. Het deed hem denken aan een timer.

De deur naar de hal stond open.

Voorzichtig betastte de moordenaar zich daar, de Uzi in de aanslag.

Toen ging hij langzaam verder.

Alles was rustig.

Stil is hij over de PVC-vloer gekropen.

De deur naar de badkamer stond op een kier. De moordenaar duwde het verder open en keek naar binnen. Er is daar niemand.

Daarnaast was er de keuken. De slaapkamer was aan de overkant van de hal. De moordenaar had dat verkend. Voorzichtig, hij duwde de deurklink naar beneden. Bijna geruisloos opende hij het met zijn linkerhand, terwijl de rechterhand de Uzi op elk moment klaar hield om te vuren.

De maan scheen door het raam.

De moordenaar liet zijn blik snel door de kamer dwalen.

Een deur leidde naar een andere kamer. En vanaf daar kan men terug de gang in.

Het bed lag in een hoek.

Een tweepersoonsbed.

De zijkant van het hoofd lag in de schaduw, de rest werd verlicht door het maanlicht. Het is duidelijk dat de moordenaar iets rond en langwerpigs onder het plafond heeft gezien.

Het lichaam van zijn slachtoffer!

De moordenaar nam nog een stap in de kamer. Hij wilde er absoluut zeker van zijn en zijn tegenhanger geen kans geven.

Toen haalde hij de trekker over. Rood flikkerde de snuitflits van de korte loop van de Uzi. De projectielen slaan door de sprei, door het hout en in de muur. Binnen een

straal van één tot twee meter werd de loodhagel letterlijk door alles heen gezeefd.

Je hebt het slecht voor elkaar, jij klootzak! Hij dacht gelukkig.

De moordenaar haalde diep adem. Toen stapte hij naar het bed.

Hij heeft het licht niet gemaakt. Hij wilde niet dat een van de burens iets zou zien.

Met een massale beweging scheurde hij het plafond naar de zijkant.

Hij verwachtte een onsmakelijk gezicht, maar hij wilde het zeker weten. Absoluut zeker.

Hij kreunde toen hij zag wat er voor hem lag.

Haveloze lakens.

De realisatie was als een klap met een club. Vanuit zijn ooghoek dacht hij een beweging te zien en draaide hij rond.

Te laat.

Zijn tegenstander bleef voor hem onzichtbaar. Er was een klapperend geluid te horen en het volgende moment drong een metalen bout door het voorhoofd van de moordenaar.

Zijn schedel splitste open als een meloen.

Door de kracht van de inslag schommelde de moordenaar naar achteren en gleed hij op de grond bij de deurpost. De verkrampde greep waarmee zijn rechterhand de Uzi vasthield, kwam los. Het pistool is zijdelings geschoven tot de schouderband vastzit.

2

Niemand die in Riverdale woont zegt dat ze uit de Bronx komen. Ook al is Riverdale zonder twijfel de Bronx.

Maar de Bronx wordt over het algemeen geassocieerd met armoede, verval, dakloosheid en straatbendes die de straten verdelen voor crack dealers. Blokken van flats die eruit zien als ruïnes en straten die zelfs de politie vermijdt of alleen maar durft te betreden met een pompgeweer en een kogelvrij vest.

Maar er was ook een hele andere kant van de Bronx en Riverdale was daar één van. Er zijn leuke familiehuizen en kleine winkeltjes te vinden. Werknemers en kleine ondernemers woonden hier, voor wie de afschuwelijke huren in Manhattan gewoonweg te duur waren.

En in een van deze bungalows was de plaats delict waar we die dag werden opgeroepen.

Ik heb mijn rode sportwagen een beetje geparkeerd. Er waren overal noodvoertuigen.

De geüniformeerde agenten van de stadspolitie patrouilleerden rond en beveiligden alles. Ik heb ook de auto van de lijkschouwer gezien.

"Ga je gang, Jesse," zei mijn vriend en collega Milo Tucker, en hij haalde zijn FBI badge al eens eerder tevoorschijn.

Zonder die legitimiteit zou geen enkele politie ons op de plaats van het misdrijf laten komen. We zijn eruit gekomen.

We lieten de eerste van de geüniformeerde mannen onze identiteitskaarten zien.

"Special Agent Jesse Trevellian van de FBI," mompelde ik. "Dit is mijn collega, Speciaal Agent Tucker."

De politieman - een sterke man met brede schouders en blauwe ogen - knikte.

Hij maakte een gebaar.

"Kom, je wordt verwacht."

"Wie leidt de operatie hier?' vroeg ik.

"Kapitein Ramirez van de 59e Precinct moordzaken," zei de politieagent.

We volgden hem de tuin in. Ik kende kapitein Ramirez een beetje. Hij stond daar met zijn handen in zijn zakken en leek heel attent.

De lijkschouwer leek net klaar te zijn met zijn werk. Hij kwam door de achterdeur van het huis.

Zijn gezicht was zo bleek als de muur. Hij wendde zich tot Ramirez. "Je kunt nu niet meer van me verwachten dan ik je al heb verteld."

"Ik snap het,' gromde Ramirez.

De dokter verwisselde zijn tas van zijn rechterhand naar zijn linkerhand en maakte vervolgens zijn das los. Hij zag er behoorlijk opgefokt uit.

"Een man zonder hoofd is ook geen gezicht dat ik voor het ontbijt kan staan," legde hij uit. Zijn glimlach leek gemarteld. "Nou, Kapitein!"

Hij draaide zich om en passeerde ons. De dokter begroette ons voorzichtig.

Kapitein Ramirez keek naar ons.

"Jij bent degene waar ik op heb gewacht," zei hij, voordat de officier het kon uitleggen. "We gaan achterin. Forensics zijn nog steeds aan het werk aan het front."

"Oké," zei ik.

Toen we vertrokken, bleef Ramirez praten. "Dit huis is van een man genaamd James McInnerty en zijn vrouw Susan. Maar ze zijn een half jaar in Europa en nemen deel aan een uitwisselingsprogramma voor docenten. In de afgelopen weken heeft een man met de naam John Smith zich hier gevestigd."

"Klinkt niet als veel verbeelding," zei Milo.

Ramirez glimlachte.

"We nemen ook aan dat dat niet zijn echte naam is. De burendachten dat de McInnertys hun huis hadden gehoord

voor de tijd van hun verblijf in Europa. Ik heb ze al aan de telefoon gesproken. Ze weten niets over het feit dat Smith hier is..."

"Is er een beschrijving?" Ik vroeg het.

"Binnenkort een schets. Een paar collega's zijn nog steeds in de buurt om de bewoners te ondervragen over hun waarnemingen..."

Via de achteringang zijn we het huis binnengegaan. Ik laat het uitzicht door de woonkamer dwalen. Het raam viel me meteen op.

"Daar is hij binnengekomen," zei Ramirez.

"Wie? Smith?', vroeg ik.

Ramirez schudde zijn hoofd. "Nee, de man die nu geen hoofd heeft. Hij had een Uzi bij zich, die hij uitgebreid gebruikte. Blijkbaar probeerde hij Smith te vermoorden, maar hij kreeg het kortste eindje van de stok."

Ramirez leidde ons door de hal.

"Kijk uit!" riep iemand.

Het was een van de collega's van de afdeling Wetenschappelijk Onderzoek, kortweg SRD. Dit was de centrale inlichtingendienst van de verschillende New Yorkse politie-eenheden, waaronder het FBI-district.

"We raken niets aan," zei Milo.

Ramirez leidde ons naar de slaapkamer.

De aanblik was afschuwelijk.

"De naam van de overledene is Bruce Reynolds, hoewel je dat niet kon zien aan een foto-index. Maar de vingerafdrukken komen overeen..."

Ik knikte.

Daarom waren we hier. Reynolds staat al lang op ons verlanglijstje. Hij werd verdacht van betrokkenheid bij verschillende moorden in verband met de maffia. Dat alleen al maakte het een zaak voor ons bij het New Yorkse FBI-district.

Ik bukte naar de dode man.

"Wat heeft hem gedood?' vroeg ik.